

naar beneden en dank zij zijne tusschenkomst, werd een botsing tusschen Kerk en Stadhuis verhoed.

De ontknooping was aldus.

Op Burgemeesterskamer werd Brakels ambtgenoot «aengeseyt», dat hij zoo spoedig mogelijk een kerkeradsvergadering moest beleggen, die te zorgen had, dat in Brakels beurt op morgen werd voorzien en hem tevens het prediken werd belet. Grebber beloofde te zullen doen wat hij kon, haalde de Rotterdamsche kerkeradsleden bij elkaar, vergat natuurlijk Brakel en zag zijn ijverig pogen bekroond door een kerkeradsbesluit, «na lange en serieuze deliberatie» genomen, «dat sonder eenige censure over de persoon of de sake van D. Brakel te vellen, om seer veele sware en onvermijdelijke onheylen voor te komen, D. Brakel op morgen sal gelieven stil te zijn, en sijne beurte voor dit maal door yemant anders sal werden waargenomen».

Brakel werd door den Praeses en een ouderling met dit besluit in kennis gesteld. Zulk eene oplossing zal hij zeer zeker niet hebben verwacht. Er viel echter niets tegen te doen en hij verklaarde dan ook, dat hij zich aan het besluit van zijn Kerkeraad, hoewel hij het niet goedkeurde, zou onderwerpen. Naar zijn begrippen had een Kerkeraad wèl de macht den mond eens predikants te sluiten.

De eerwaarde Grebber liep eindelijk zoo snel mogelijk naar Burgemeesterskamer en stelde de heeren gerust.

't Was «des nanoens na ses uyren».

Laat ons nu zien, hoe het verder afliep met de van Brakel geeischte «reparatie en convenabele satisfactie», waarop men, ongezind de zaak te laten rusten, bleef aandringen. Den volgenden Maandag — 23 Augustus — besloot de Vroedschap, dat, met voorbijgang van het eerste lid van Brakels verzoek, het tweede: afschrift van de resolutie